

ATT ÅTERSKAPA DET VI TROR PÅ!

Tid skenar iväg. Klockor tickar allt fortare. Hjulen snurrar med tilltagande styrka. Bilderna snurrar på och ögonen blir allt mer belastade. Fler kanaler på tv, som med all amerikansk ytlighet, slår in över vardagsrummets mattor.

Ja, den s.k. stressen infinner sig. Den kan till och med vara nyttig. Men skall jag döma av det nyligen utdelade medicinpriset (Shinya Yamanaka) gäller det att ta det lugnt - inte skena på som om en "överhettad blåslampa brände i baken".

Vetenskapsmannen måste få de skenande hudcellerna att stanna upp eller åtminstone sakta in för att de skall kunna ingå i de berömda stamcellerna, som i sin tur kan användas till vad som helst dvs. en allround funktion för alla organ i kroppen.

Det hela tycks handla om ett grundläggande råmaterial, som i sin tur kan ingå lite var som helst i kroppen. Kanske är det en motsvarighet till titan, som kan accepteras av kroppens vävnader och därmed återskapa de delar som slits av och bort - som tänder, höftleder, knäförstärkningar och andra stabilitetsskapande åtgärder.

På ett celler annat sätt gäller det att påskynda kroppens läkning och därmed inte vilja inordna sig i den naturliga läkedomsprocessen. Återigen handlar det om tidens alltmer krympande synfält, hög hastighet gör vägen allt smalare; medvetandet minimalt och en sorts blindhet för det nära och medmänniska infinner sig.

Så blickar vi mot det Syrien som bryts ner av våldets krafter och människor flyr över gränser. Finns det ingen som kan ingripa? Eller är konflikten så insyltat i det övergripande politiska maktspillet, att det inte finns någon återvända. Nato, EU, FN? Och allt under det att dödligheten sprider sig sitter höga ämbetsmän och diskuterar internationella lån och europeiska upplägg för Grekland, Spanien, Portugal...

Världen rustar upp och vi här hemma i lilla Sverige skall lägga alla "försvars pengar" på JAS-gripen - ett projekt som jag tror ytterst få medborgare lär stödja.

Eller kan det handla om sysselsättning? Det borde då gå att byta ut mot "skola, vård och omsorg" dvs. medmänniska handlingar som saknar ammunition eller hård nypor. Det vore i vilket fall lönsammare.

Tar man därtill den nödvändiga möjligheten att skära ner hälften av alla statliga verk, som går på halvfart och orsakar överdoserade krognotor, ja, då har vi gjort en fredshandling med goda förutsättningar för intensivt nytänkande.

Samtidigt fortsatt vi att exporterar våra "krutprodukter" till omvärlden.

Nu senast är det nobelpristagaren i litteratur, Mo Yan, som står i centrum - inte bara för de åtråvärda "krutpengarna", utan även den kinesiska maktapparaten. Det sägs att Yan gått någon slags medelväg och med sitt skrivande kryssat mellan de ideologiska varningslampor, som regimen försåtligt lägger ut.

Kan det möjligtvis vara de yviga metaforerna som väver in den ideologiska kritiken?

Dock är det bara att konstatera att Nobel tillhör det etablerade skiktet av exportfirmor som vill imponera på rådande ekonomier. Inte nog med att Volvo och Saab riggar upp mot det kinesiska termiken. Det tycks blåsa enbart åt ett håll.

Snart vidtar varje uppdaterat bibliotek med att etablera ett särskilt rum för kinesisk litteratur och återkommande kinesiska gruppbesök.

Någonstans finns det en tro på den representativa demokratin, men den tycks ändå bli en alltmer sällsynt handelsvara, om man nu kan exportera en sådan produkt. Kanske är det så att den skall växa fram ur det egna landets djup av vända och konflikter. Demokrati överflyttas inte med våld.

Vad jag förstår, skall tankar långsamt födas fram, helst under en tidlös tid, där orden får födas på nytt, för att växa sig starka in i rättssystemets ideologiska grundincitament.

Något nobelpris kan knappast förändra världen. Men hudceller som hejdas i flykten kan återanvändas, liksom tankar kan växa i trygghet och mogna till ett medmänskligt liv, som vi så enträget eftersträvar!

Hans-Evert Renérius

